

ARNE SAND

Väntans teknik

Ur *Världen där ingen behöver simma* (1991).

1.

Han hoppade av spårvagnen och sprang, rusade iväg så som våren han sprang i för längesen hade rusat ifrån sitt förstånd. Det var dumt. Han sprang jämsides med sin skugga, trampade på skuggfötterna, hoppade över vattenpölar och snövallarna, rundade gathörnet och vek upp på hennes gata och fick hela solen i ögonen, och då såg han ingenting annat än den och tyckte att han lika gärna kunde fortsätta att springa för att komma in i skuggan. Vid porten stoppade han upp och försökte känna sig som om han hade gått hela vägen. Då hörde han hur det började väsnas i stupröret, risslade och skrapade, och så for isstyckena ut ur mynningen och gled en meter över asfalten och stannade. En bit upp i backen skar en lång livsfarlig istapp som ett blankt knivblad genom luften och slogs sönder till dammig glasregn mot gatan. Det var hemskt. Det hade han velat uppleva utan rädsla. Men han satte iväg igen in genom porten och uppför trapporna, svala och råa därför att det var ett så gammalt hus, och medan hans känsla redan hade

PDF från Litteraturbankens sidor om Shared Reading:

<https://lb.se/bibliotekariesidor/shared-reading/>

Novell skriven 1948; hämtad ur den posthumt utgivna samlingen *Världen där ingen behöver simma* (1991):

<https://lb.se/f/SandA/t/VarldenDarIngenBehoverSimma/sida/34/etext>

hunnit upp till översta våningen och hans förstånd stod kvar nere på gatan och begrundade istappen så sprang han själv nånstans mittemellan, men när han själv stannade utanför hennes dörr i översta våningen så stod känslan där redan och väntade andfådd, och medan han försökte lugna sin ängslan och andhämtning så kom förståndet mödosamt stapplande uppför trapporna, och då var han samlad hos sig själv och ringde på, och medan han väntade att någonting skulle hända så såg han ut genom trappuppgångens trekantiga fönster och då såg han nästan hela stan. Vad ska man säga om en snösmältning som inte kommer förrän till påsk? De som höll huvet kallt, speciellt statistikens surpupper, sa att det här har inte hänt på femtio år. Vi försäkrar, sa de, det var femtio år sen snön inte smälte förrän till påsken. Vid vårt statistiska helskägg, sa de, så är det. Det fanns annat att säga, han visste det, men han fick aldrig tid, för just då kom hon och öppnade dörren och han blev rädd igen för att han såg i ansiktet på henne att det som han hade försökt springa ifrån därnere på gatan det hade hon suttit här hemma och tänkt på hela tiden. Och hon hälsade inte, utan hon svarade på en fråga som han inte hade framställt med annat än ögonen, och hon svarade raka motsatsen till vad han hoppats.

– Nej.

Nej nej nej. Nej. Och hon skakade till och med på huvet. Då tyckte han att han lika gärna kunde vara död. Nej. Nej naturligtvis inte. Och hon höll upp dörren för honom och han gick in, och han gick igenom rummet med de ärvda möblerna och det blankbonade golvet, och han gick in i hennes rum och där mötte han solen igen, men den blev han bara förbannad på, för vårsolen bröt upp hennes ansikte.

Det fanns ingen tvekan om att inte kvällsljuset skulle varit betydligt hyggligare mot det ansiktet. Hon satte sig också.

– En vacker långfredag, sa hon.

Och vad var det med det? Regnade det så var det ju uselt, och sken solen så var det uruselt. Nu fanns det ingen mening med vare sig regn eller solsken. Ska man bli pappa, och det verkade ju som om han skulle bli det, så tycks det inte vara mening med någonting. Vad ska jag med en unge till? Den skriker och pissar på sig. Man måste gifta sig. Man kan inte gå i skolan om man är barnafar, kanske blir man relegerad. Eller är det bara flickor som blir det? Han kunde bli relegerad, men näppeligen hon, eftersom hon hade slutat skolan för femton år sen. Annars hade hon naturligtvis kunnat bli relegerad hon också, det är givet, eftersom hon tydligen skulle bli mamma. Det är illa att vara tjugoett och bli pappa, fast kanske är det ännu värre att vara nästan trettio och bli mamma med en som är tjugoett. Det är nog strängt taget värre.

– Ja det är inte ofta som snön smälter så här sent, sa han.

Vem var det som kände sig lurad? Han trodde att hon kände sig lurad. Det var han rädd för. Ingen kan visserligen ställa till med barn ensam, det är sant, men han tyckte i alla fall att det var hans fel helt och hållet. Vad hon tyckte hade han inte reda på. Men han hade reda på att han själv hatade sig, henne, barn, särskilt egna, påsk och solen, den här som bröt upp hennes ansikte.

– Det är varmt här i solen, sa hon.

Vad mer? Det var väl ingenting att berätta. Ska man bli barnafar så är inte mycket nånting att berätta. Allra minst det att man ska bli far. Det kan man inte tala om, då blir

någon ledsen. Det tyckte han. Och varför ska man sitta här? Här kan man inte sitta. En som ska bli far kan inte sitta någonstans. Han måste gå eller springa. Faderskapet kryper i ryggen på en. Det känns som resfeber. Eller som riktig feber. Som myror känns det. Pappa och mamma. Hade inte dom varit bortresta en månad så hade han inte suttit här med myrorna i ryggen. Då hade det antagligen varit en vanlig långfredag. En lång fredag. Hellre det. Hellre en förbannat lång fredag än bli pappa. Hellre vad som helst. Vad skulle han göra? Hur skulle det gå med examen? Hur skulle det gå med henne? Vad skulle alla säga? Hur skulle det gå med vad som helst nu när han skulle bli barnafar? Det kan man inte tänka på. Det är verkligen mycket svårt. Och två kan inte springa. Är man en så kan man springa ifrån sina rädda tankar, men två kan inte springa ifrån sina tankar. Deras tankar är alltid hos dem. Också om de springer. Speciellt hos halvgamla fruntimmer som springer. De ser dumma ut. De ser dumma ut när de sitter också. Åtminstone om de sitter i solen i snösmältningen. Det gjorde hon. Hon satt mitt i solskenet. Han tyckte att hon såg för jävlig ut. Han tyckte att hon aldrig hade varit så ful. Och en sån ska man gifta sig med. För ska man bli barnafar så måste man gifta sig.

– Vi kan ju gå ut, sa han.

En sån här dag ska man gå ut ensam. Två kan inte uppleva en snösmältning. Omöjligen. De går bara och säger åt varandra titta så vackert det är. När man säger att någonting är vackert så säger man det därför att man har upphört att tycka att det är vackert och vill övertyga sig själv om att man har fel. Han trodde för övrigt inte att hon kunde tycka om snösmältningen. Han trodde att hon var för dum

för att göra det. Fruntimmer är dumma. Ska man få ut nånting av snösmältningen så måste man ha huvet på skaft.

– Ja, sa hon. Ska vi gå nu på en gång?

Han reste sig, och det gjorde hon också. Solen pekade ut alla ställen i ansiktet där hon var ful. Den pekade näsvist ut var hon hade pudrat sig. Pudret såg grovt ut. Det liknade potatismjöl. Det var solens fel. Förbannade sol. Han hade tyckt om ifall hon varit söt nu. Han hade tyckt att allt skulle blivit en aning lättare då. Han hade inte haft någonting emot att bli lurad. Det var svårt att vara bestämd att bli barnafar. Naturligtvis måste man gifta sig. När man gifter sig så är allting förstört. Säkert regnar det alltid då. Och gör det inte det så regnar det åtminstone bildligt. Käringen blir fulare för var dag som går. Ångern regnar ner. Den talar om att vore det inte så här, vore hon inte i det tillstånd som hon tydligen är i, så skulle allting vara alldeles annorlunda. Det vore verkligen mycket behagligt.

– Vi får en fin promenad, sa han. Det är härligt väder.

Så tyckte han att han måste peka också. Han pekade uppåt taken, ut över hela stan, tio höjdgrader över husen, som om det vackra vädret hade funnits just där, som om han skulle ställt sig bakom henne och pekat ut det: Ser du där, lite längre åt vänster, lite längre bort, lite högre upp, där är det vackra vädret. Så tyckte han att han hade sagt. Så dum hade han varit. Han var dum. Han skulle bli barnafar. Det var också dumt.

– Ja det är nog väldigt varmt, sa hon.

När hon hade klätt på sig, och hon klädde sig tunnare än som var bra, så gick de ut. På nervägen i trappan kysste han henne. Han tyckte att han måste göra det. Om han inte hade varit bestämd att bli barnafar så skulle han ha tyckt om

att göra det. Han brukade tycka om det annars. Om han inte hade varit bestämd att bli barnafar så skulle han antagligen inte ha sagt åt henne att de skulle gå ut. Han skulle ha dragit omkull henne på sängen och gjort nånting annat. Men nu hade han ju hela livet på sig. Den som spar han har. Ska man bli barnafar för hela livet så duger det inte att slösa. Då måste man arbeta på lång sikt. Med tjugo trettio år eller mera framför ögonen. Därför kysste han henne i trappan. Han trodde att hon väntade sig det av honom. Faderskapet är ett helvete. Det visste han. Antagligen kan moderskapet också vara ett helvete. Det trodde han. Därför ska man vara snäll mot dem som ska bli mödrar. Det begrep han. Han hade velat att hon trott att han var belåten med allt som det var nu. Men tänk så mycket man måste göra om man ska bli barnafar.

– Vart ska vi gå tycker du? sa hon.

Det svarade han inte på. Men han tog henne under armen och drog iväg. Han visste inte vart de skulle gå. Helst borde han väl gå någonstans där det fanns nånting att se. Det här var ju årets vackraste dag, på hela stan talade man bara om hur vacker den här dagen var. Snösmältningen var vacker. På vintern finns det inga vindar. På vintern blåser det bara. Ideligen och från alla håll. Men på våren kommer vindarna. Det är likgiltigt från vilket håll de kommer, om från Danvikstull eller från Haga, det är kvalitén hos dem som är det primära. På våren kommer det som händer till en, svala mjuka händer, fulla av rök så att man tror att näsans slemhinnor ska börja blöda, fulla av blåhet, av eld, av nyheter, kommer alltid nånstans ifrån och alltid därifrån där det finns skogar eller upplöjda åkrar eller risslande diken.

– Fryser du inte? sa han.

Hon tittade och skakade på huvet och log. Sen tittade hon och skrattade. Det gjorde hon rätt i. Tänderna rådde inte solen på. Hon hade vackra tänder. Huden var inte så värst lustig i det här solskenet, inte håret heller, men tänderna var vackra. Kanske var det meningen att han skulle lägga märke till det. Känna: Kanske har hon sina brister, men hon har åtminstone vackra tänder. Så tur. Jag hade ju kunnat råka få barn med nån som hade fula tänder också. Men hennes är vackra. Vita, blanka, nästan genomskinliga när solen lyser på dem.

– Nej, sa hon. Hon frös inte.

Han tyckte att han måste tala om nånting. Det fanns ju bara en sak som intresserade dem båda. Men det var egentligen det enda de inte kunde tala om. Om bara någon hade börjat så skulle det säkert gått bra. Men ingen började tala om det. Därför talade han om nånting annat. Han talade om vad han väntade sig av studentskrivningarna. Det visste han att det inte intresserade henne. Det intresserade inte honom heller. Ingenting kunde konkurrera med faderskapet om hans intresse. Och studentexamen? Skulle han kunna ta den? En barnafar, blir han inte relegerad? Han hade hört talas om en flicka som blev det. Först hade hon blivit i grossess. Sen hade hon blivit relegerad. Så var det med henne. Kanske skulle det bli likadant med honom.

– Jaså, sa hon när han hade talat färdigt om studentskrivningarna.

Det hördes så väl att hon inte var intresserad. Att hon inte begrep nånting. Och hur skulle hon också kunna göra det? Eller kunna vara intresserad av det? När han inte ens själv var intresserad? Å herregud, hur skulle det gå med allting nu? Han skulle bli en vanlig jobbare, han skulle inte

kunna ta nån examen, grannarna skulle börja prata om honom, han skulle få en unge. Kanske en dotter. En liten snorig dotter. Vad ska man med en dotter till? Hon är oanvändbar. Och han skulle aldrig kunna träffa någon annan kvinna i hela sitt liv. Hon här skulle vara den sista. Fast hon hade förstås vackra tänder. Men hon var trettio år. Det skulle pratas.

– Vi kan ju gå in här, sa han när de kom till en servering som faktiskt var öppen.

Det gjorde de. Vad skulle de där att göra? Vad var det för mening med det? Han kände att han ville dö. Där satt han och tittade åt alla håll utom på henne. Ibland sa han nånting om träden eller om snön. Då svarade hon med nånting om fåglarna eller om himlen eller om temperaturen. Om de gifte sig, skulle de då sitta så här år ut och år in? Samtalsämnena skulle tryta, de skulle börja gräla med varandra, de skulle sjunka, bli vanliga. Barn, mat, matos, hyra, räkningar, mera barn, mera döttrar, små snoriga döttrar. Och hon skulle snart vara gammal. Hon var förresten redan gammal.

– Ska vi ge oss iväg nu? sa han efter några timmar. Hon nickade.

De gick. Han pratade forcerat, hon sa nästan ingenting. Solen stod så lågt, luften var så ljummen, dofterna kom så nära, så hade det inte varit på ett år. Och han hade aldrig förr varit sån som nu. Han pratade. Om vad som helst, ingenting att tala om och ännu mindre att lyssna till. De intresserade sig inte för samma saker. Det hade inte gjort så mycket förr. Men nu. De skulle nötas mot varandra under

många år, de skulle aldrig intressera sig för detsamma, de skulle bli fruktansvärt trötta på varandra.

– Det har ju bara gått fyra dagar över tiden ännu, sa hon plötsligt.

Hon gick också och tänkte på det. Tja, vad annat skulle man tänka på? Fyra dagar. Men annars hade det alltid brukat komma regelbundet, det hade hon sagt. För första gången i hennes liv hade det inte kommit när det skulle. Fyra dagar. Det var mycket. Det kunde inte gärna betyda något annat än en liten snorig dotter. Var hon lika rädd för det som han? Det visste han inte. Men alla flickor ville visst gifta sig, det hade han ju hört. Och hon var gammal. Hon tyckte kanske att det här var bra.

– Fyra dagar behöver ju inte betyda så mycket, sa han. Det kan bero på att du har varit nervös den här gången.

Det trodde han inte själv på. Han trodde det ännu mindre när han själv sa det. Fast det kunde ju förstås verkligen bero på att hon var nervös. Han hade läst det nånstans. Eller kanske hade någon sagt det. Men nej, det var förskräckligt, och det berodde inte på att hon var nervös.

De strövade omkring ganska planlöst. Han höll henne under armen, var nästan lite artigare mot henne än han brukade vara. De gick i flera timmar. Solen dalade ner nånstans bakom stan, men det var fortfarande ljummet i luften. Så småningom tystnade de båda. Ibland sa han nånting om luften eller dofterna. När man gick på Djurgården så luktade det jord. Men den här våren var ju förstörd.

– Ja det beror nog på att jag är nervös, sa hon.

Det var flera timmar senare. Hon tänkte alltså fortfarande på det. Tja, vad annars skulle hon tänka på? Det

var ju det viktigaste som fanns. Och det värsta. Det skulle ändra praktiskt taget allting för dem.

– Och om det inte beror på att du är nervös så vad gör det? sa han. Vi skulle ju i alla fall ha gift oss förr eller senare.

Det var lögn. De skulle inte gift sig vare sig förr eller senare. Kanske skulle han inte ha gift sig alls om inte det här hade hänt. Åtminstone skulle han inte ha gift sig med henne. När solen sken skarpt så såg han hur hon såg ut. Nu i mörkret var hon ganska vacker, men det skulle ju inte alltid vara mörkt. Och så hade hon förstånd för en kanin.

– Jag borde kanske gå till doktorn, sa hon.

Då stod de redan utanför hennes port. Doktorn? Men det behövde hon ju inte göra genast. Hon kunde vänta minst en månad till. Kanske var det inte alls säkert. Kanske berodde det verkligen på att hon var nervös.

– Det är ju ingen brådska, sa han.

Egentligen begrep han inte varför han stod här utanför porten och höll henne i handen. Det hade ju varit behagligare att följa med henne upp. Klockan var inte så mycket. Och nu gjorde det väl ingenting om de var tillsammans med varandra. Nu var allt redan förstört. Han behövde inte ens vara försiktig. Men han ville vara ensam nu. Han skulle ha tusentals nätter på sig att vara tillsammans med henne. Och han hade tappat lusten allaredan. Hur skulle det bli med tiden?

– Följ med upp om du har lust, sa hon.

Men han kysste henne medan han letade efter ett svar. Han hade inte ens lust att kyssa henne, men han gjorde det för att hon skulle tro att han tyckte mycket om henne. Han spelade en lidelse utanpå ointresset. Det var som om han varit i kallt vatten.

– Jag har så förbannat ont i huvet, sa han. Jag skulle vilja hem och lägga mig tidigt.

Hon blev nog inte ledsen. Då skulle han nog ha märkt det på henne. Hon fortsatte att leka med fingrarna i håret på honom.

– Stackare, sa hon, har du ont i huvet.

– Förbaskat ont i huvet, sa han.

– Vi kan ju träffas tidigare i morgon, sa hon.

– Jag kommer över som idag, sa han.

Så kysste han henne igen, mycket längre än vad som roade honom. När han hade gått ett hundratal meter neråt gatan så vände han sig om. Det lyste redan uppe i hennes fönster. Vad tänkte hon på? Vad gjorde hon?

Han strövade omkring länge innan han gick hem. Mest tänkte han på pengar. Hur skulle de klara sig om de gifte sig? Skulle de bo hos henne? Han var inne på ett ställe och drack kaffe. Han såg markerat sorgsen ut, för att han hoppades att nån skulle komma fram och fråga honom varför. Då skulle han berätta allt. Kanske skulle verkligheten glida undan då, kanske skulle han se den på ett annat sätt, han skulle kanske finna sig själv avundsvärd. Men det trodde han inte. Fast det var ju många andra som tyckte om henne. Det hade hon själv berättat. Många skulle kanske avundas honom. Men vem hade någon glädje av det?

Han gick ut från kaféet, och då doftade det vårjord mitt inne i stan. Fast han gick barhuvad så frös han inte. Det var nytt, det var lika nytt för varje år. Men han gick utefter kajen och tänkte på hur det skulle kännas att drunkna. Han skulle aldrig våga hoppa i vattnet. Och om han också hoppade i så skulle han i alla fall börja simma och ta sig upp igen. Han skulle säga åt folk att han hade halkat och ramlat i. Nej ville

han dö så skulle han skjuta sig eller lägga sig under tåget. Men han hade ingenting att skjuta sig med. Han gick till järnvägsbron och tittade. Ett långt godståg, skramlande kättingar, smällande skenskarvar, hårda hjul. Han gick närmare. Men det väsnades så att han blev rädd. Så skulle han ligga där? Nej.

Han gick hem och kröp i säng.

2.

Långsamt gick hon uppför trapporna när han gått ifrån henne, sakta, dröjande, sparkade tankfullt med tåhättan för varje trappsteg, stack pekfingret i nyckelknippan och roterade den som en propeller runt pekfingret innan hon låste upp och gick in. Så gick hon in i sitt eget rum, la ifrån sig väskan, tog av sig baskern och handskarna, tände lyset, drog ner rullgardinen och satte sig långt ner i soffan. Trött. Så kom hon ihåg, släckte lyset och drog upp rullgardinen igen och såg neråt gatan som försvann så skymningsblå långt borta. Därnere gick han, ganska fort, slängde ner armarna, visslade kanske, marscherade tvärsöver gatan och svängde runt hörnet. Borta. Han var då inte precis rädd av sig. Han hade inte sett sig om, åtminstone inte medan hon såg honom. Vad tänkte han på, vad kände han? Kanske var han förtvivlad. Tyckte kanske att det här var hennes fel. Det var det, hon tyckte det.

Hon tände lyset igen och började klä av sig. Hade inte velat följa med henne upp den här kvällen, var kanske rädd, trodde kanske att något kunde göras ogjort, hoppades att ingenting hade hänt, visste inte vad hon själv trodde att hon visste, att hon inte kunde bli mera med barn än hon redan

var, att hon var två år nu, att ett barn växte i henne, för varje sekund, större och större.

Hon ställde sig avklädd framför spegeln och såg sig från fötterna till huvet, och hon vände sig framför spegeln och vred sig, såg sig själv framifrån och i profil, vände sig så att hon såg sin egen rygg, tog på sig skorna och speglade sig fortfarande, fylld av sin egen bild, var sig själv nog, vigd och vaggad hos sig själv, fylld av sig själv och så mycket annat, kände sig som om hon redan hade avlat hundra gånger hundra gånger, visste redan allt om det, trodde att när det skedde om nio månader så skulle hennes kropp inte kunna överraska henne med något nytt, var övertygad om det, tillitsfullt.

Hon tyckte inte om det. Hon hatade det. Kunde ha gett vad som helst för att ha det ogjort. Visste ingenting om hur hon skulle bära sig åt för att få faktum att passa in i framtiden.

Men detta kände bara en del av henne.

En annan del kände att hon var två år nu, eller mera, att hon var en oändlighet, det största antal människor som någonsin kan vara tillsammans, för flera än två kan inte finnas, flera än två blir två gånger två eller tre gånger två eller fyra gånger två eller så vidare. En kvinna med barn är det absolut största antal människor som kan existera, och kanske var det för att se detta antal som hon stod där och såg sig själv, utan att se det som inte precis var så vackert att titta på, det som han inte skulle tycka om att se. Kroppen var ganska innehållsrik, en del var mindre trevligt, antagligen skulle han aldrig få se den sån som nu, antagligen skulle hon alltid smussla undan någonting, och hon gjorde det förresten nu, för hon sträckte på ryggen och hon drog in

magen och hon hävde sig på tå och hon höjde axlarna. Hon smusslade fram. Och hon la handen på magen och klappade den och pratade till den inuti sig. Tyst sa hon det många gånger. Lilla mage. Inte högt. Lilla mage. Mage. Barn. Lilla barn.

Sen klockan. Den var mycket. Hon tog på sig nattlinnet. Hon tände lampan framför spegeln. Satte sig. Sen närmade hon sig försiktigt sitt ansikte. Hon blev han, såg sig med hans ögon. Hon log. Gapskrattade tigande. Drog upp överläppen. Rynkade näsan. Vände på ansiktet. Tänkte på hur hon hade hållit huvet i solen. Så här. Eller på serveringen. Så här. Så. Hon löste upp håret och böjde sig fram och benade det och såg på hårbotten. Inte så bra. Men så nära hade han inte suttit. Hon kammade håret åt sidan och förde det till näsan. Det luktade harts. För det var väl harts? Hade han känt det? Hur nära hade han varit? Så nära. Han hade inte känt nånting. Hon höll ansiktet nära lampan. Det blev som i solen. Så nära hade han suttit. Detta hade han sett. Inte så bra. Men kanske hade han inte sett detta. Kanske hade han inte suttit så nära. Kanske hade solskenet inte varit så starkt. Huden blir kanske fulare på kvällen. Kanske öppnar sig porerna för mörkret. Kanske växer håret på överläppen ut på kvällen. Men på dagen är det kort igen? Äh. Så hade han suttit. Så hon. Så hade hon skrattat. Då hade han gjort vad? Då hade han sagt att det var varmt. Sen hade han sett ner. På hennes skor? Tänkt? Spökar ut sig? Siv spökar ut sig? Men så hade hon skrattat. Så vita hade hennes tänder varit. Så långt bak syntes tänderna. Litet längre, så skulle plomberna synts. Nästan blå tänder. Svartblå. Fula. Men så här hade hon skrattat. Så tandvitt.

Snart ramlade väl hela fanskapet ur truten på henne.

Hon smorde in sig med nattcreme och släckte lyset och kröp ner. Lakanen var svala. Hon kände att hon fick gåshud på armarna. Här kunde han ha legat. Men det gjorde han inte. Så hade han sagt. ”Jag har ont i huvet. Så förbaskad huvudvärk”. Då hade hon lett. Så här, fast i ljuset. Så hade hon gjort med händerna. Så hade han gjort med munnen. Då skulle hon ha sagt, ”följ med upp. Jag har huvudvärkspulver”. Då skulle han ha sagt, ”ja”. Huvudvärk. Hon hade själv ont i huvet. Hon kände sig inte bra. Kanske våren. Kanske solen. Kanske för att hon inte visste hur hon skulle göra. Hur skulle hon göra? Kanske i morgon. Kanske i morgon skulle hon veta vad hon skulle göra. I morgon kanske.

Men så kände hon sig förtvivlad och sjuk. Då tyckte hon att hon precis lika gärna kunde gråta. Då grät hon. Längre länge. Slutade inte förrän hon tyckte att hon borde somna. Så somnade hon oroligt med handen platt och varm på magen.

3.

Han låg och försökte somna, men det gick inte. Det blev varmare och varmare i rummet. Han slängde av sig sängkläderna. Då blev det för kallt. Han drog dem över sig igen. Då blev det för varmt. Han virade in sig i bara lakanet. Det kylde mot hans svettiga kropp. Han steg upp. Tände lyset. Klädde på sig. Gick ut.

Natten doftade. Han hade glömt titta på klockan. Han måste vara två. Idiotiskt att vara uppe mitt i natten. Omöjligt att sova. Han gick inåt stan.

En vacker natt. Den doftade påträngande. Vår. Men vad hade han för glädje av det? Ingen. Han kunde inte känna den nu. Allt var förstört för honom. Våren ska man uppleva ensam. Han skulle aldrig mer få vara ensam.

Tänk inte på det. Tänk på något annat. Känn dofterna. Vad kan det vara för dofter? Som parfym. Parfym? Hennes parfym har lurat mig. Jag tyckte att den var poetisk. Trodde att den var som hon. Kom och köp poesi. Sju och femtio flaskan. Hon är säkert en jävla lortgris. Stinker gammal parfym. Eller som hon luktade i håret. Hade väl inte tvättat det på ett par månader. Gammal och striphårig kommer hon att bli. Just något att visa upp. Goddag, får jag presentera min fru. Det är den här gamla striphåriga.

Tänk inte på det. Tänk på något annat. Se stjärnorna. Minns när du gick under dem. Den gången. Eller den. Med henne. Eller med henne. Men nu är det en annan. Nu är det hon. Tja, hon har åtminstone vackra tänder. Äh. Dom ramlar snart. Gör de inte det ibland när käringarna är i grossess? Kalkbrist eller något? Så gammal hon är. Folk kommer att skratta åt dig.

Tänk på något annat.

Jag kan inte. Jag ska bli barnafar. Bli vanlig. Få ungar. Ska sitta där och skälla med henne. Vilja nånstans. Stöta mot liksom murar. Vilja utvecklas. Stöta mot henne. Bli som hon. Vanlig. Ohyggligt vanlig. Tänka på något annat. Stöta på henne som gör mina tankar till bumeranger. Få dras med henne.

Naturligtvis skulle det börja regna också. Underligt att det inte blev snöstorm. Det hade varit likt *det*. Och nu var han långt inne i stan, utan överrock. En uppfälld rockkrage var inte mycket att ta till.

Han gick utefter kajen, balanserade på kajkanten, höll ena foten lekfullt över vattnet. Mitt liv kan upphöra nu om jag vill. Varför inte lika gärna det? Han skulle inte våga. Han skulle börja simma. Och var det förresten så farligt, skulle han alltid betrakta den här situationen så som nu, skulle han inte börja hitta ljusare partier så småningom? Var då? Nej kanske inte. Men kanske var inte allt så som han trodde, kanske berodde det verkligen på att hon var nervös, kanske att när han nästa morgon kom till henne och frågade så skulle hon jubla: Ja, skulle hon jubla, det har hänt nånting, nu blir du inte pappa. Då skulle han inte träffa henne mera sen. För att vara på den säkra sidan.

Men så skulle det inte gå. När han kom så skulle han fråga:

Nå?

Nä.

Nä, skulle hon säga. Det har inte hänt nånting. Du blir pappa.

Men så höll han på att bli skrämmd från vettet. Han hade gått och balanserat på kajstenarna som blivit allt våtare av det blyga nattregnet, så halkade han och gick ner på knä. Ett rent under att han inte ramlade i. Så kändes det att vara nära döden. Då ville han alltså inte dö?

Men han skulle bli vanlig, fruktansvärt vanlig. Hans liv skulle sluta i nästan samma ögonblick som det börjat. Detta var han mest rädd för: Att bli vanlig. Att hans utveckling skulle stäckas redan i sin begynnelse, som när man kastar något, i en vacker båge, så tar någon emot, avbryter bågen. Så var hon, så hade hon gjort. Och bågen hade varit hans egen kurva. Bågen var slut, han skulle bara minnas den.

Javisst, dra sig tillbaka och börja leva på sina minnen när man är tjugoett? Vansinne.

Eller vad de skulle säga. Vad de skulle skratta. Vet du vad det har blivit av honom? skulle de säga. Jaså han, jo han har gått och gift sig, vet du inte det? Har han? Visst, har en liten dotter också. Det var som tusan. Har du sett hans fru? Nej det tror jag inte. Då kommer en tredje: Jag har sett hans fru. Har du? Hur såg hon ut? Gammal ful fan. Du menar väl aldrig den där gamla striphåriga? Jovisst, naturligtvis. Jaså hon, det trodde jag var hans morsa. Haha. Han har då alltid haft ett jäkla skämtlygne. Stackars fan. Antagligen lite vrickad. Hi hi. En sån gammal skräphög till käring. Tänk jag som trodde att det skulle bli nånting av den där grabben.

De skulle beklaga honom. När de frågade hur hans fru var så skulle han inte svara på det, eller han skulle ljuga och säga att han inte var gift, eller att den som dom hade sett honom med var hans svärmor.

Nej det gick inte. Det fanns inga ljusa punkter.

Han hade lämnat kajen och gick inne i stan. Vilket regn, försiktigt och aldrig upphörande, hela stan regnade ner över honom.

Så som nu hade han aldrig känt sig.

Så småningom kom han naturligtvis till järnvägen. Utan att egentligen veta vilka vägar han gått för att komma dit. Han följde den över bron fram till tunneln. Såg sig omkring. Inte en människa. Han särade trådarna i staketet och kröp igenom och gick in i tunneln. Det hade han aldrig förr gjort. För ungefär var tjugonde meter satt en svagt lysande lampa. Han gick på syllarna, försökte avpassa stegen efter syllavstånden, försökte komma in i en jämn lunk. Det gick inte. Syllarna låg ojämnt, han blev bara nervös av att gå

så där. Härinne slapp han åtminstone regnet. Men tunneln var inte lång, han hade snart kommit igenom den. Inget tåg. Det regnade mycket utanför. Svart så att han ingenting såg. Han vände och gick in i berget igen.

Då hörde han tåget komma. Bygeln skar i ledningarna på långt håll, ett vasst och ganska otäckt ljud. Han såg hur den grova bergväggen blev ljusare borta i kurvan, sen blänkte rälsen till utan att han såg tåget. Han skulle få lyset mitt i ansiktet. Vad skulle föraren göra? Det var två spår. Han kände sig ganska lugn. Han kunde ju gå åt sidan om han hade lust.

4.

Framåt morgonen vaknade hon och måste gå upp. Hon kände sig för illamående för att kunna vara riktigt glad över det, men glad borde hon ju annars ha varit. Sen la hon sig igen och försökte somna. Det gick inte så bra, tack vare smärtorna.

När det så småningom blev ljust och hon steg upp, så tyckte hon inte att det var någon idé att gå till arbetet. Hon lät rullgardinen vara nerdragen. Det ljuset var bättre lämpat för hennes ansikte. Men hon såg i springan mellan gardinen och fönstret att det var solsken ute. Måtte ha regnat under natten, taken var våta.

Så småningom ringde hon till föreståndarinnan på arbetet och sa att hon hade magvärk och inte kunde komma. Det borde ha varit en av de lyckligaste dagarna i hennes liv. Till och med solen sken ju. Fast det var kanske det mesta man kunde säga om den, för hon var inte vän med den så här års. Den blev snällare framåt sommarn. Och hon satt där

och vävde till sig själv av sin visshet, och kom att tänka på honom. Så orolig han måtte vara. Det hade varit skönt att hålla honom i ovisshet ännu några timmar, tills han kom. Men hon vågade inte. Hon vågade inte låta honom vara rädd en sekund till. Hon måste ringa. Gjorde det och hade väntat att få höra hans egen nervösa och andfådda röst, men det var hans mamma som svarade, och så frågade hon efter honom.

– Är det inte Siv som frågar? sa modern.

– Jo.

– Jag trodde att han var hos Siv. Hemma är han då inte.

– Hos mig har han inte heller varit, sa Siv.

– Han är väl hos någon kamrat då, sa modern. Jag är riktigt orolig för honom. Han borde ju vara hemma och läsa nu.

– Hos mig har han inte varit.

– Jaså. Ja jag ska kanske säga åt honom att han ringer till Siv när han kommer då?

– Ja tack.

När hon hade lagt på luren var hon mycket ledsen. Han hade väl andra. Kanske hade han andra som han skrämt lika mycket som han skrämt henne. Hon var väl för gammal för honom. Kanske skulle hon inte få behålla honom nu.